

van

FABRICE
MURGIA
DOMINIQUE
PAUWELS

THE MEMORY GHOST ROAD CYCLE OF TREES

met

JOSSE DE PAUW

© Foto : Wynn Bullock, Child on Forest Road, 1968 © 1968/2019 Bullock Family Photography LLC. All rights reserved.

ARTARA

LOD
muziektheater

CREDITS

LOD & Cie Artara / Fabrice Murgia & Dominique Pauwels

Création Studio Théâtre National Wallonie-Bruxelles

concept, regie & tekst Fabrice Murgia **compositie, installaties & live muziek** Dominique Pauwels
met Josse De Pauw, kinderen **vertaling & tolk (reis)** Tatiana Mukhamediartova **in samenwerking met** Tatiana Stepanchenko **assistent vertaling & regie** Olya Tsoraeva **assistenten dramaturgie** Nadezda Kutepova, Cécile Michel **scenografie & licht** Giacinto Caponio, Fabrice Murgia **video** Giacinto Caponio **decor** Anne Marcq **research** Virginie Demilier **programmeur interfaces** Quentin Meurisse **koor (opname)** Choeurs d'Enfants et de Jeunes de la Monnaie **dirigent (opname)** Aldo Platteau **muzikale uitvoering (opname)** SPECTRA **geluidstechniek** Brecht Beuselinck **lichttechniek** Virgile Morel, Jannes Dierynck **stagetechniek** Wim Piqueur **videotechniek** Mohammed Sassi **videomontage** Dimitri Petrovic **decor & kostuums** Ateliers du Théâtre National Wallonie-Bruxelles **rekvisieten** Noémie Vanheste **technische coördinatie** Nic Roseeuw **productieleiding** Kristel Deweerdt **productie** LOD muziektheater & Cie Artara **coproductie** Théâtre National Wallonie-Bruxelles, KVS, Théâtre Jean-Vilar de Vitry-sur-Seine, Théâtre L'Aire Libre Saint-Jacques de La Lande **label** création Studio Théâtre National Wallonie-Bruxelles **met de steun van** de TAX Shelter maatregel van de Belgische Federale Overheid **tax shelter partner** Flanders Tax Shelter **met dank aan** Gilani Dambae, Garifulla Habibulin, Gulshara Ismagilova, Gosman Kabirov, Fatima Kobzhasarova, Lubov Lebzina, Natalia Manzurova, Sergueï Kuprienko, Esther Denis, Moussa Benchaoui, Victor Hidalgo, Wout Clarysse, LOGOS, Dada Studios

Foto : Wynn Bullock, Child on Forest Road, 1958 © 1958/2019 Bullock Family Photography LLC. All rights reserved.

THE
MEMORY
OF
TREES

SPEELLIJST 2019-2020

12.09.2019

(premiere) THÉÂTRE NATIONAL WALLONIE-BRUXELLES (BE)

13-22.09.2019

THÉÂTRE NATIONAL WALLONIE-BRUXELLES (BE)

20.11.2019

THÉÂTRE JEAN VILAR Vitry-sur-Seine (FR)

16-17.01.2020

THÉÂTRE JOLIETTE Marseille (FR)

22-23.01.2020

NTGENT Gand (BE)

30-31.03.2020

FESTIVAL MYTHOS Rennes (FR)

THE MEMORY OF TREES (2019)

INLEIDING

Of het geheim van hoe je een volledige stad in bedwang houdt. Neen, geen spookstad: deze mysterieuze stad bruist van het leven. Maar alles is er in stilte gehuld: haar naam, scholen, parken en ziekenhuizen. En de stilte reikt zelfs nog verder, naar de velden, de rivier, het kindergelach...

In het hart van deze plek die op geen enkele landkaart staat, bewaren duizenden mensen noodgedwongen dat immense geheim. Diegenen die zich wagen aan iets wat op verraad lijkt, bekopen het met hun leven. De anderen, die de leugen mee toedekken, geloven rotsvast dat ze handelen in het belang van hun land. Samen bestendigen ze een grootschalig industrieel complex van de Staat en verzwijgen ze een onvoorstelbare milieuramp.

Het klinkt als een sciencefictionverhaal, maar dat is het niet. De geheime stad en haar misstanden maken wel degelijk deel uit van onze wereld. Ook al proberen de mensen de waarheid te muilkorven, het geheugen van de bomen blijft bestaan. Als een geweten dat opstaat en de zware last aanklaagt die al tientallen jaren weegt.

Reizen is een wezenlijk onderdeel van Fabrice Murgia's artistieke benadering. De Ghost Road-cyclus bracht hem – met de camera op de schouder – naar vreemde plekken waar hij gezichten, getuigenissen en ontmoetingen filmde. Zo ook voor THE MEMORY OF TREES (GHOST ROAD III). Samen met componist DOMINIQUE PAUWELS, en JOSSE DE PAUW als verteller/historicus op scène, giet hij dit schandelijke verhaal in muziek en vers.

GHOST ROAD CYCLUS

Elke voorstelling van de GHOST ROAD CYCLUS begint met een reis naar een bijna volledig verlaten plek. Tijdens die tocht verricht ons team onderzoek naar de laatste mensen die er leven. Componist DOMINIQUE PAUWELS en actrice VIVIANE DE MUYNCK, die de eerste twee delen vertolkte, hebben elke reis meegemaakt om de vertelling vorm te geven en een verhaallijn te puren uit de voortdurende slingerbeweging tussen de wereld die bezocht wordt en die van het dagelijks leven dat even opgeschort wordt, de wereld die men achter zich laat zolang de reis duurt.

Op het toneel blijven schimmen achter: een actrice wiens geest zwerft tussen hier en ginder, een zangkoor dat teruggekeerd is uit die 'haast verdwenen' wereld en een mistig scherm waarop gezichten en landschappen opduiken, videobeelden als sporen van een zoektocht waarvan de waarheid al aangetast is door de tijd. Al die elementen reageren er op elkaar in een polyfonisch weefsel geïnspireerd op de klassieke structuur van de road movie.

Het genre van de road movie kende een sterke groei met de opkomst van de auto, alsof de mensen, geconfronteerd met een wereld in verandering die steeds industriëler werd, de nood voelden om eraan te ontsnappen in de woestijn. Dit is het genre van de vlucht. We vinden er de epische verteltrant en het concept van de tocht als inwijdingsproef in terug, maar het genre voert ons vooral zonder bruuske sprongen van het ene punt naar het andere, steeds het verstrijken van de tijd en het ritme van de doorkruiste woestijnen indachtig.

In GHOST ROAD I volgden we een route in de Verenigde Staten en hielden we halt in verschillende dorpen gelegen in dezelfde woestijn. Als om ons een einde voor ons verhaal te leveren, voerde die weg ons tot aan de rand van het Amerikaanse continent, naar de verlaten badplaats Bombay Beach. In het kunstmatige meer, eertijds slecht aangelegd door industriëlen, hadden de vissen enkel tijd om zich voort te planten vóór ze stierven. Het park werd gesloten en iedereen vergat Bombay Beach, maar op die plaats is er nog altijd leven, nog altijd overgeleverd aan dat eeuwige lot.

In Chili, voor CHILDREN OF NOWHERE (GHOST ROAD II), namen we eerst vroegere gevangenen mee naar de gevangenis waar ze veertig jaar geleden opgesloten zaten, midden in de Atacama-woestijn. Daarna sloten we de reis hier bij ons af binnen de Chileense diaspora en haar kinderen, hier of onderweg geboren, opgezadeld met een verward identiteitsgevoel, voortdurend op zoek naar een cultuur die hen werd ontnomen.

Het derde deel van de Ghost Road Cyclus bracht ons naar OZIORSK, in Rusland. We volgden in de voetsporen van enkele mensen die hun hele leven hebben doorgebracht in deze verboden stad. Generatie na generatie wordt het geheime bestaan van Oziorsk doorgegeven en stil gehouden, tot lang na het einde van de Koude Oorlog.

- FABRICE MURGIA

DUBBELINTERVIEW MET FABRICE MURGIA & DOMINIQUE PAUWELS

THE MEMORY OF TREES is het derde deel van een voorstellingenreeks die begon met GHOST ROAD, gevolgd door CHILDREN OF NOWHERE. Wat zijn de thematische en vormelijke uitgangspunten?

FABRICE: Dit is het derde deel van een reeks voorstellingen – het definitieve aantal staat nog niet vast – die we samen de GHOST ROAD-CYCLUS noemen. Voor elke voorstelling reizen we naar ergens in de wereld om er de mensen te ontmoeten die er leven, met als onderliggende vraag waarom ze net op die plek wonen en waarom ze er willen blijven. Want het zijn allemaal heel speciale plaatsen. Voor GHOST ROAD reisden we naar de spooksteden in de Verenigde Staten en ontmoetten we mensen die vlakbij de oude, in onbruik geraakte Route 66 wonen, in volledige harmonie met hun omgeving, als waren ze zelf ontroerende afspiegelingen van de teloorgang van de ‘Amerikaanse Droom’. Voor CHILDREN OF NOWHERE graafden we in een politiek gevoeliger onderwerp: in de Chileense Atacama-woestijn zijn we naar de stad Chacabuco gereisd. Daar is een oude salpetermijn waar ze onder het bewind van Pinochet een concentratiekamp maakten. We hebben er vroegere inwoners van de stad ontmoet die later gevangengezet zijn in de huizen waar ze ooit zelf leefden. Op de achtergrond stellen we hier de vraag naar de menselijke veerkracht en het terugkeren naar plekken met een bijzondere betekenis.

© HUBERT AMIEL

Voor THE MEMORY OF TREES is het onderwerp totaal verschillend: het gaat over een gesloten stad. Tot op de dag van vandaag zijn er in Rusland geheime plekken die men ‘gesloten steden’ noemt – er zijn er trouwens ook nog in de VS. Het zijn rechtstreekse uitlopers van de Koude Oorlog. De meeste van die steden dienen als militair-industriële complexen. Ze zijn afgesloten van de buitenwereld omwille van militaire geheimhouding, vaak in verband met atoomwapens. We reisden naar het zuiden van het Oeralgebergte, naar de omgeving van Oziorsk - een stad met iets minder dan 100.000 inwoners. Oziorsk is nog altijd een gesloten stad omwille van de nabijheid van de Majaksite, die tijdens de Koude Oorlog een van de belangrijkste plutoniumproductiecentra was. Tot op vandaag is dit een belangrijke fabriek waarin zowel burgerlijk als militair nucleair afval behandeld wordt. De inwoners mogen in principe de stad verlaten, maar ze blijven er uit patriottische overtuiging. Wij mochten de stad zelf niet binnen, maar we hebben wel een aantal inwoners ontmoet en dat was erg boeiend.

THE MEMORY OF TREES gaat over mysteries en geheimen, maar ook over het geheim binnen het geheim. Deze stad werd namelijk in 1957 door de derde zwaarste kernramp ter wereld getroffen – na Tsjernobyl en Fukushima. Men noemt dit de Kysjym-ramp, vernoemd naar de enige bekende stad in de buurt, want de Sovjets hebben het voorval strikt geheimgehouden. In deze stad hebben de mensen een beter leven dan in de meeste andere Russische steden. Ze beschikken over meer materiële middelen, er is meer rijkdom, meer verstrooiing... Maar ze sterven heel jong, alsof ze in een vergiftigd paradijs leven. Dit is echt een geheimzinnige plek – voor ons, natuurlijk, maar ook voor de mensen die rondom de stad wonen en die niets afweten van wat erin gebeurt. Ze zijn absoluut niet op de hoogte van de gebeurtenissen van 1957, die op hen nochtans een enorm effect hadden, zowel op hun gezondheid als op hun leven in het algemeen, en dat gedurende verschillende generaties. Die mensen wonen als het ware in de ‘voorsteden’ van de gesloten stad - vlakbij maar er toch volledig buiten. Het zijn boeren uit de Zuid-Oeral wiens levensomstandigheden al moeilijk en hard zijn. Bovendien moeten ze tevergeefs opboksen tegen het gebrek aan erkenning en de schaarse vergoedingen vanwege de staat voor de onomkeerbare schade die ze geleden hebben door de radioactieve neerslag na de ramp.

THE MEMORY OF TREES

Vormelijk gezien is THE MEMORY OF TREES een muziektheatervoorstelling, net als de twee vorige stukken. Wil dat zeggen dat muziek en tekst volledig samen geschreven zijn?

FABRICE: Ja, de muziek en de tekst vormen één geheel en zijn van bij het begin samen ontstaan. We behandelen het thema elk in onze eigen taal. Zo'n samenwerking is complex omdat het tijdsverloop ervan verschilt. Muziektheater komt niet tot stand zoals bijvoorbeeld een opera. Bij een opera heb je een libretto en de tijd is bepaald, want je hebt de duur van de muziek. Hier gaat het om een creatie in symbiose, vertrekkend vanuit de gedeelde ervaring van de reizen en ontmoetingen. Daarna moeten we onze beide schriften - die voor het toneel en die van de muziek - tegenover elkaar plaatsen. We moeten het dus eens worden over een werkmethode, zodat we kunnen komen tot een gemeenschappelijk, symbiotisch tijdsverloop voor de getuigenissen op video, de muziek en het spel van de acteur op de scène.

DOMINIQUE: En de 'echte' tijd van het theater verschilt totaal van de 'relatieve' tijd van de muziek.

Zal er ook livemuziek gespeeld worden?

FABRICE: We staan nog aan de beginfase van het project - alles kan dus nog veranderen, maar voorlopig vertrekken we vanuit het idee dat Dominique zichzelf is op scène, zodat we een zo hecht mogelijke interactie tussen de muziek en de scène krijgen. We willen niet vervallen in een simpele opeenvolging van een stukje muziek en dan theater, daarna wat muziek, opnieuw theater en zo verder. Wat we willen maken zijn modules die zich in elkaar nestelen. Op scène staat JOSSE DE PAUW als acteur, die het volledig toneel beheerst. Hij brengt de grote ethische vragen over kernenergie tot een persoonlijk en menselijk niveau terug. *(Toont een beeld van een in Rusland gefilmd interieur).* Dominique en ik hebben dezelfde emoties ervaren toen we binnenstapten bij deze man die woont aan de oever van de Tetsja, een rivier vervuild door radioactief afval. Die man in zijn huisje aan de rivier heeft een eigen geschiedenis die buiten zijn wil om samenhangt met de 'Grote' geschiedenis, die van de Russische kernwapenwedloop en de Koude Oorlog. Dat willen we graag overbrengen: het naast elkaar bestaan van de menselijke tragedie van een enkeling en van de grote drama's op wereldschaal. Het gaat om het verhaal van die kleine man met zijn verlangens en verzuchtingen tegenover de grote ambities en de hoogmoed van de mensheid.

© HUBERT AMIEL

Waarnaar verwijst de titel van het stuk, THE MEMORY OF TREES?

DOMINIQUE: In een voorstelling probeer ik altijd de beeldende en poëtische dimensie op te zoeken; dat is ook de ruimte waarin de muziek een plaats krijgt. In Rusland hebben we veel met de auto gereden en heel wat uitgestrekte bossen doorkruist. Er zijn prachtige wouden die floreren, ondanks de nog altijd aanwezige straling en verontreiniging. Heel af en toe zie je een klein verroest bordje dat je eraan herinnert dat dit een gevaarlijk radioactief gebied is, maar de bomen en wouden zijn zo mooi en groeien alsof er niets aan de hand is.

FABRICE: En toch blijft dit waarschijnlijk een van de meest besmette plaatsen ter wereld.

DOMINIQUE: Ja, als je in dat woud te lang rondwandeld, sterf je – zo simpel is dat. En nochtans zijn die immense berkenbossen ongelooflijk mooi, helemaal wit ... We zeiden tegen elkaar dat die bomen misschien blij zijn dat ze verlost zijn van de mensen. Want er leeft niemand, er zijn zelfs amper nog dieren. Tenminste, net na de ramp zijn alle dieren gestorven. Die bomen hebben alles meegemaakt, ze hebben alles gezien, ze zijn zo oud ... Ze waren er al voor de ramp en ze zullen er nog lang na ons zijn ... En als je ze ziet, besef je dat het eigenlijk niet erg is wanneer er geen mensen meer zijn.

Kunnen we stellen dat de muziek de stem is die het standpunt van de bomen uitdrukt?

DOMINIQUE: Niet echt, de muziek staat op een meer algemeen poëtisch niveau.

FABRICE: Dat heeft ook onze belangstelling gewekt voor de theorieën – of liever de erkende wetenschappelijke

THE MEMORY OF TREES

inzichten – over de manier waarop bomen ‘denken’, met elkaar communiceren, solidair handelen... PETER WOHLLEBENS ‘HET VERBORGEN LEVEN VAN BOMEN’, bijvoorbeeld, heeft ons erg geboeid. Over hoe bomen met hun gekraak en via het fijne wortelstelsel met elkaar kunnen praten, elkaar kunnen waarschuwen... Er is dus enerzijds de geheimzinnige en verborgen wereld van de gesloten stad; die we zien door de ogen van een wetenschapper die de geschiedenis onderzoekt en probeert te weten te komen waarom iedereen zo jong sterft. Anderzijds zijn er de natuur en de wouden als getuigen van de menselijke geschiedenis. Voor de bomen zijn er geen geheimen: ze waren aanwezig en hebben alles gezien. Als Josse de taal van de bomen zou beginnen te ontcijferen, kan hij misschien begrijpen wat er toen echt gebeurd is. De informatie die van de bomen komt – waarvan hij slechts flarden opvangt - kreeg vorm via onze interviews met de dorpsbewoners in de buurt van Oziersk.

DOMINIQUE: Voor deze voorstelling kiezen we ervoor de wereld van het documentaire theater te verlaten, die uitgesproken aanwezig was in de eerste twee voorstellingen van de Ghost Road-cyclus. De werkwijze blijft wel dezelfde: we zijn naar Rusland afgereisd en hebben er interviews afgenomen van mensen die een of andere band hadden met de ramp van 1957 of met de gesloten stad. Maar die interviews zullen ten dienste staan van het verhaal dat op scène verteld wordt, in dialoog met Josse De Pauw. Josse speelt de rol van bovengenoemde wetenschapper die de taal van de bomen wil ontcijferen. Om die taal theatraal te maken, zal ze grafisch uitgedrukt worden met motieven die via frequenties in het zand getekend worden.

Het wordt dus een soort monoloog?

FABRICE: De twee vorige stukken behoorden duidelijk tot het documentaire theater: VIVIANE DE MUYNCK vertelde en riep hierbij een dromerige sfeer op door elementen van haar eigen leven te vermengen met haar reis, en je zag een documentaire video die we daar gedraaid hadden. Voor THE MEMORY OF TREES willen we het videoscherm weghalen en ook de vierde wand die ontstaat door de aanwezigheid van de acteur/verteller. We werken met een opstelling zoals die van een wetenschapper die commentaar geeft op de uitkomst van zijn onderzoek. Hij legt dat allemaal vast in de beslotenheid van zijn laboratorium en daarvan is de toeschouwer getuige, misschien via koptelefoons die we uitdelen aan alle toeschouwers. Ik wil een grote intimiteit in de zaal creëren, met Josse die tegen zichzelf praat terwijl hij zijn ontdekkingen doet. Het wordt dus een vrij filmische benadering die ons het concept van het ‘geheim’ doet ervaren door het gemompel en de monoloog, en eigenlijk via de volledige scenografie.

Kan je al iets zeggen over wat we concreet te zien zullen krijgen?

FABRICE: Daarvoor is het nu nog wat vroeg, maar er zijn al een aantal denkrichtingen. Sinds mijn regie van SYLVIA (2018) heb ik het gevoel dat ik een stap vooruit heb gezet. In die voorstelling heb ik verschillende narratieve vormen verkend en heb ik zin gekregen om nog andere wegen in te slaan, om nog andere manieren te vinden om verhalen op te bouwen en te vertellen. In THE MEMORY OF TREES onderzoek ik de relatie tussen scène en publiek. Een extreem intieme band te scheppen - haast op de huid van het hoofdpersonage. En dat niet enkel door de lichamelijke nabijheid, maar ook via de andere zintuigen. Het gehoor, bijvoorbeeld: Josse horen ademen alsof we in zijn hoofd aanwezig zijn. Of door de opbouw van het verhaal, omdat het ons bereikt in flarden die ‘echt’ lijken, want in de video’s zijn ‘echte mensen’ aan het woord, maar toch blijven die fragmenten cryptisch en mysterieus, en je vraagt je tot op het einde af in welke mate ze waar zijn. Voor ons komt het erop aan het publiek te overhalen om samen met de wetenschapper op zoek te gaan, om een onderscheid te maken tussen wat de waarheid is en wat niet ...

Zullen de interviews de enige documentaire bronnen zijn?

FABRICE: We gebruiken ook archiefbeelden: sommige ervan zijn verschrikkelijk, van de soort die zich in het collectief onbewuste grift.

Mogen we dan een vormgeving verwachten die lichtjes ‘vintage’ is?

FABRICE: Russische vintage? Waarom ook niet ...

DE PERS OVER THE MEMORY OF TREES

'Het siert Murgia dat hij zo overtuigd voor bewustmaking van zijn publiek kiest: *La Mémoire des Arbres* is méér dan anderhalf uur entertainment. Bovendien weet de regisseur (Fabrice Murgia) zijn voorstelling vormelijk mooi in te kleden. Het uitgeleefde decor, met verweerde ramen, verweerde meubels en een klein berkenbos achteraan op scène, brengt je meteen naar het halfdode spookstadje waarin het stuk zich afspeelt'.

Ewoud Ceulemans in De Morgen, 15.09.2019 (*)**

'De ingetogen muziek van Dominique Pauwels, SPECTRA en het kinder-en jeugdkoor van de Munt voegt een poëtische dimensie toe. De toeschouwers hebben koptelefoons op, wat de intimiteit versterkt, en kijken en luisteren met ingehouden adem.'

Tom Van Bogaert op BrusselBlogt, 20.09.2019

'In de beklemmende voorstelling *La Mémoire des Arbres* brengt theatermaker Fabrice Murgia deze vergeten milieucatastrofe voor het voetlicht. Josse De Pauw speelt een glansrol.'

Tom Van Bogaert op BrusselBlogt, 20.09.2019

'Beklijvend muziektheater'

'Het isolement wordt versterkt door een slimme ingreep van Murgia: het publiek draagt de hele voorstelling lang een hoofdtelefoon, waarin De Pauws overtuigende spel met een bezwerend koor versmelt. Het leidt ertoe dat elke kijker haast op de huid zit van deze outlaw, die op zijn eentje een ongelijke strijd aanbindt met Vadertje Staat'.

Gilles Michiels in De Standaard, 16.09.2019 (**)**

| FABRICE MURGIA |

FABRICE MURGIA (°1983, Verviers), werd opgeleid door Jacques Delcuvelier aan het Conservatorium van Luik. Hij werkte als acteur voor theater, film en televisie en is nu actief als acteur, regisseur en cineast. Hij is stichter en artistiek leider van Cie ARTARA. Sinds juli 2016 is Fabrice ook Algemeen directeur en Artistiek leider van het Théâtre National Wallonie-Bruxelles.

Hij schreef en ensceeneerde zijn eerste voorstelling, LE CHAGRIN DES OGRES, in 2009. Dat zelfde jaar werd hij 'Artiste associé' bij het Brusselse Théâtre National, waar hij in 2010 LIFE: RESET/CHRONIQUE D'UNE VILLE ÉPUISÉE maakte, en ook DIEU EST UN DJ, naar Falk Richter.

Met deze drie voorstellingen zette Fabrice Murgia de bakens uit van een hoogst persoonlijk parcours dat steunt op een actueel theateridoom en de problematiek van de huidige generatie. Zijn hyperzintuiglijke voorstellingen benutten alle mogelijkheden van de nieuwste beeld- en geluidstechnologieën, en ze geven een bevoorrechte plaats aan verhalende elementen en het spel van de acteurs. Reizen zijn een wezenlijk onderdeel van zijn werkwijze. Daarom berust elke voorstelling op interviews, beelden en geluiden gesprokkeld tijdens zijn reizen.

In 2012 maakte Fabrice EXILS, een stuk dat diende als startschot van een grootschalig Europees project, 'Villes en scène/Cities on stage', waaraan 7 Europese regisseurs deelnamen.

Zijn creaties van de volgende jaren waren Les enfants de Jéhovah (2012) in het Théâtre Vidy-Lausanne; GHOST ROAD (2012) & CHILDREN OF NOWHERE (2014) in samenwerking met LOD *muziektheater*; NOTRE PEUR DE N'ÊTRE (2014); DARAL SHAGA (2014); KARBON KABARET (2015), een groots opgezet volksspektakel over de Luikse identiteit, in het kader van Bergen, Europese Cultuurhoofdstad 2015.

Voor LOD regisseerde hij in 2017 MENUET, een opera gecomponeerd door Daan Janssens. Zijn recentste werk, SYLVIA, brengt de rijkdom en innerlijke conflicten van Sylvia Plath, Amerikaanse dichteres uit de jaren '50 en '60, op scène.

Naast het opzetten van creaties houdt Cie ARTARA geregeld workshops met acteurs en techniekers in de hele wereld : Haïti, Senegal, Egypte, Middellandse Zeelanden, ... Fabrice Murgia ontving in augustus 2014 een Zilveren Leeuw op de Biënnale van Venetië voor zijn vernieuwend theater. In 2019 ontving hij een award tijdens Operadagen Rotterdam voor zijn werk in het opera genre.

DOMINIQUE PAUWELS |

DOMINIQUE PAUWELS studeerde aan het Conservatorium van Gent, het Sweelinck Conservatorium van Amsterdam en het IRCAM te Parijs. In 1991 behaalde hij aan het Berklee College of Music te Boston, Massachusetts het einddiploma compositie en filmcompositie. Vanaf dan begint hij zich steeds meer toe te leggen op computertechnologieën en software voor composities.

Sinds 1991 componeert hij regelmatig voor televisieprogramma's zoals HET EILAND, DE PARELVISSERS, DE SLIMSTE MENS en DE RONDE. Bovendien neemt hij verschillende platen en cd's op (o.a. Chris Whitley, New York) en krijgt hij regelmatig compositieopdrachten voor (muziek)theater, film en publiciteit. Zo verzorgt hij onder meer de muziek voor LIFESTYLE (1998, Victoria), NIET ALLE MAROKKANEN ZIJN DIEVEN (2001, Arne Sierens), No COMMENT (2003, Needcompany, Jan Lauwers), en DEADDOGS DON'T DANCE/DJAMESDJOYCEDEAD (2003, Jan Lauwers & Frankfurter Ballet).

Voor Quatuor Diotima schrijft hij zijn eerste strijkkwartet (2004) en in 2006 creëert hij de filmmuziek van LOOKING FOR ALFRED, een kortfilm van Johan Grimonprez, die de European Media Award in de wacht sleept. Sinds 2004 is Dominique Pauwels als componist in residentie aan LOD verbonden. Hij werkt er nauw samen met choreografe en danseres Karine Ponties en regisseur Guy Cassiers met wie hij ONEGIN, WOLFSKERS en BLOED EN ROZEN maakt en met wie hij de opera MCBTH (2013) maakte. Met Inne Goris creëert hij binnen LOD de openluchtvoorstelling MUUR (2010), een muzikale installatie in een container DROOMTIJD – LOD & Manchester International Festival (2011), de familievoorstelling VADER, MOEDER, IK EN WIJ (2011) en de theatrale videoinstallatie HOOG GRAS (2012).

Met Fabrice Murgia maakte hij GHOST ROAD (2012), het eerste deel van een drieluik. De première van CHILDREN OF NOWHERE (GHOST ROAD 2) was te zien in januari 2015, zijn opera L'AUTRE HIVER met Denis Marleau en Stéphanie Jasmin in mei 2015. In 2016 werkt hij opnieuw samen met Inne Goris voor ZONDER BLOED, naar de nouvelle van Alessandro Baricco. Voor DE HELDEN (2017) van Josse De Pauw creëerde Pauwels de muziekcompositie.

| JOSSE DE PAUW |

Acteur, auteur en regisseur JOSSE DE PAUW (°1952) maakt deel uit van de artistieke kern van LOD *muziektheater*. Hij begon zijn loopbaan in 1976 met Radeis International, een succesvolle theatergroep die tot 1984 voorstellingen speelde in heel Europa en overzee, van Vancouver tot Los Angeles, van Caracas tot Hong Kong. Sinds 2004 ontwikkelt hij zijn theaterwerk bij LOD.

Vanaf 1985 werkt hij als onafhankelijke theatermaker en gaat hij samenwerkingen aan met acteurs, regisseurs, muzikanten, componisten, schrijvers en kunstenaars als Tom Jansen, Dirk Roofthoof, Luk Perceval, Guy Cassiers, Jan Decorte, Jürgen Gosh, Jan Ritsema, Jan Lauwers, Manu Riche, Peter Vermeersch en FES, Claire Chevallier, George van Dam, Jan Kuijken, Eric Thielemans, Rudy Trouvé, Roland Van Campenhout, Collegium Vocale, I Solisti del Vento, Corrie van Binsbergen, David Van Reybrouck, Mark Schaevers, Jeroen Brouwers, Koenraad Tinel, Gorik Lindemans, Benoît van Innis, David Claerbout, Michaël Borremans, Herman Sorgeloos en anderen.

In 1989 speelt hij zijn eerste grote filmrol, sindsdien speelde hij in meer dan vijftig Belgische en buitenlandse films. Zelf regisseerde hij er twee: VINAYA en ÜBUNG. Hij werkte met filmmakers als Dominique Deruddere, Marc Didden, Guido Hendrickx, Eric Pauwels, Jos Stelling, Franz Weisz, Orlow Seunke, Marc-Henri Wajnberg en anderen.

Naast teksten voor het theater, schrijft hij ook verhalen, observaties, notities, en reisverslagen. De teksten zijn verzameld in twee boeken: WERK en NOG (Uitgeverij Houtekiet). Hij bewerkte HEART OF DARKNESS van Joseph Conrad en UNDER THE VOLCANO van Malcolm Lowry tot theater voor Guy Cassiers en IN ONGENADE van J.M. Coetzee voor Luk Perceval.

Hij is echter vooral de schrijver, speler en maker van succesvolle theaterstukken als: DIE SIEL VAN DIE MIER (met Jan Kuijken), DE GEHANGENEN (met Jan Kuijken), BOOT & BERG (met Peter Vermeersch), AN OLD MONK (met Kris Defoort Trio), HUIS (met Jan Kuijken), DE HELDEN (met Dominique Pauwels), DE MENSHEID (met Arnon Grunberg, Kris Defoort & Claron McFadden) & DE BLINDEN (met Jan Kuijken).

OVER ONS

| LOD *muziektheater* |

LOD *muziektheater* is een Gents productiehuis voor opera en muziektheater, een creatieve thuis voor artiesten. LOD engageert zich om trajecten uit te zetten op lange termijn; met componisten zoals Kris Defoort, Daan Janssens, Dominique Pauwels en Thomas Smeytyns, en met regisseurs Josse De Pauw, Atelier Bildraum, Inne Goris en Fabrice Murgia. Daarnaast staan onze deuren open voor zij die ons artistieke pad kruisen, altijd verrassend maar nooit toevallig. Ons huis wil een overkoepelend platform zijn voor al deze kunstenaars, en wil hen de middelen bieden om hun ideeën uit te werken.

Al bijna 30 jaar creëert LOD producties die vaak toonaangevend bleken voor het hedendaagse landschap van opera en muziektheater. *THE WOMAN WHO WALKED INTO DOORS* en *HOUSE OF THE SLEEPING BEAUTIES* (Kris Defoort, Guy Cassiers), *DE HELDEN* (Josse De Pauw, Dominique Pauwels), *DE BLINDEN* (Josse De Pauw, Jan Kuijken), *HUIS* (Inne Goris), *MENUET* (Daan Janssens, Fabrice Murgia) en *I C O N* (Atelier Bildraum, Frederik Neyrinck, Sabryna Pierre) zijn slechts enkele voorstellingen die onze brede visie belichamen. De resultaten die voortvloeien uit deze artistieke samenwerkingen, laten zich niet in hokjes plaatsen en blijven lang nazinderen.

LOD richt de blik resoluut op wat komt, onder andere door ons engagement voor jong talent. Via het European Network of Opera Academies (ENOA) werken we mee aan de toekomst van muziektheater: enoa garandeert kwalitatieve workshops voor jonge artiesten en biedt de mogelijkheid tot duurzame uitwisselingen tussen internationale operahuizen. Daarnaast zetten we, in samenwerking met KASK & Conservatorium, Muziekcentrum De Bijloke & SPECTRA op het einde van de zomer onze repetitieruimtes open voor jonge kunstenaars tijdens de Bijloke Zomer Academie. In samenwerking met verschillende coaches werken ze een maand lang aan nieuwe projecten.

Gent is waar het allemaal begon, ooit, met *LUNCH OP DONDERDAG*. Met de passie voor muziektheater. Daarnaast vormen internationale samenwerkingen van bij het begin een basis van ons werk. LOD muziektheater, een internationaal productiehuis en een creatieve thuis – blik op de wereld, GHENT MADE.

| cie artara |

Cie Artara (een non-profitorganisatie) werd in 2005 opgericht door Fabrice Murgia, om een operationele eenheid rond zijn creaties te vormen. Vandaag bestaat de kernactiviteit van Cie Artara uit het samenbrengen van acteurs, muzikanten, beeldend kunstenaars en videografen rond de shows van Fabrice Murgia. Deze laatste werkt aan de ontwikkeling van een persoonlijke stijl waarin deze verschillende talen elkaar op de set confronteren. De tekst vormt hierbij niet de kern van de narratieve structuur. Er zijn enkele sleutelprincipes die weerspiegeld worden in de creatieve processen van alle voorstellingen van Cie Artara, namelijk: schrijven terwijl er gewerkt wordt op de scene, reflecteren op belangrijke actuele vragen uit de samenleving, op zoek gaan naar een samenhang tussen het onderwerp en de vorm, een verwantschap tussen de vertelling en de reflectie erop, en het creëren van een zintuiglijk beeld en een creatieve afstand. Concreet is de artistieke benadering van Fabrice Murgia te definiëren op basis van 3 assen:

DOCUMENTAIRE DIMENSIE

Fabrice Murgia is (meestal) de auteur van zijn teksten, zijn verhalen. Deze verhalen zijn getuigenissen van de wereld in de 21ste eeuw. Elk van zijn creaties zijn als het ware avonturen van en in het leven. Ze ontstaan alleen door bepaalde ontmoetingen, door reizen, observeren, luisteren ... Om dit te bereiken, wil Cie Artara zichzelf de middelen geven om vrij te bewegen, te reizen en dicht bij theatrale thema's te staan, om nieuwsgierig en authentiek te blijven, om de confrontatie met het publiek aan te gaan.

SCENISCHE VORMGEVING VERBONDEN MET HUIDIGE TECHNOLOGIEËN

In de ontwikkeling van zijn performatieve taal, verkent Fabrice Murgia de meest innovatieve technische mogelijkheden. Hiervoor omringt Cie Artara zich altijd met hooggekwalificeerde mensen en de nodige technologische hulpmiddelen. Ze ontmoeten experts op het gebied van robotica, beeldbewerking, 3D-modellering; testen en trainen nieuwe vormen van vormelijke expressie; schaffen nieuwe technische apparatuur aan; laten zich omringen door ingenieurs en technici die deze technologieën kunnen manipuleren; laten zich bijstaan door andere artiesten uit deze specifieke expressievormen.

DE AANWEZIGHEID VAN HET SYSTEEM IN ONZE GEESTELIJKE RUIMTEN

De voorstellingen van Fabrice Murgia beelden de eenzaamheid uit die vandaag wordt ervaren. In *LIFE: RESET / CHRONICLE OF A SOLD OUT CITY* vormt deze eenzaamheid een levende metafoor van het systeem waarin het personage leeft: zijn gedrag en zijn gewoontes vloeien voort uit een fragiele, onhandelbare maatschappij, die uiteindelijk onvermijdelijk zal leiden tot de implosie ervan door diegenen die het hebben gecreëerd. De lichamen van de personages vertonen sporen van een soort vrijwillige slavernij, het niet langer bestaan van een privé-leven, de onmogelijkheid om nog alleen te zijn met zichzelf, het volledig in de greep zijn van de pijn en alleen maar te kunnen schuilen in een imaginaire wereld, volledig geconditioneerd door de verhalen en beelden van deze wereld, hen toegebracht door de eindeloze controle van ons economisch systeem. Waar is er nog plaats voor onze vragen, voor ons lichaam - in termen van onze arbeidskrachten, voor onze relaties ... - kortom, wat gebeurt er met de mens wanneer die meedraait in ons systeem?

CONTACT

| Tom Rummens |

SPREIDING & DRAMATURGIE

tom@lod.be

M +32 492 91 88 05

| Virginie Demilier |

COMPANY MANAGER VAN CIE ARTARA

v.demilier@artara.be

M + 32 (0)474 83 98 95

| Marieke Baele |

COMMUNICATIE

marieke@lod.be

M +32 473 94 27 13

| Morgan Verhelle |

PERS & PUBLIEK

morgan@lod.be

M +32 479 35 26 54

| Frans Brood Productions |

CONTACT SPREIDING & VERKOOP

info@fransbrood.com

T +32 9 234 12 12